

RUSLAND EN MONGOLIË 2012 - WEEK 3/4

Donderdag 9 augustus. Aangekomen in Pavlodar vinden we na enig speurwerk een internetruimte in de kelder van een klein winkelcentrum. Snel even e-mail lezen en beantwoorden, ons tweede verhaal en wat foto's uploaden.

We drinken een kop koffie met een broodje bij de auto en bekijken de enige twee bijzondere gebouwen van de stad: een reusachtige splinternieuwe moskee en een even nieuwe Russisch orthodoxe kerk. De centen worden hier keurig verdeeld. Terwijl we op Cees en Cara wachten die nog wat inkopen doen, praten we met een Kazachstaanse jongen, die zes jaar in Duitsland heeft gestudeerd en behalve Duits, ook vloeiend Engels spreekt. De studie werd door de regering betaald op voorwaarde dat hij daarna minimaal vijf jaar in eigen land blijft werken. Daarvan heeft hij er nu drie op zitten bij een internationaal Duits concern. Hij hoopt ooit nog eens weer over de grens te kunnen. Daar twijfelen we niet over, ambities genoeg.

Hij vertelt ons dat Pavlodar de laatste weken een gedaanteverwisseling ondergaat; binnenkort ontmoeten Putin en Azarbajev elkaar in deze stad en dan moet het asfalt glimmen, de banners langs de straten hangen en de perken vol salvia's, petunia's en afrikaantjes staan om de heren te verwelkomen.

De stad ligt aan de Irtish, een grote rivier die uitkomt in de Ob. Samen hebben ze een stroomgebied van 5500 km. Vanaf de brug zie we de haven met grote overslagkranen. Het is er nu heet, maar 's winters kan het -35C zijn, met harde wind en veel sneeuw.

Even buiten de stad vinden we een geschikte kampeerplek. Dit keer met zijn achten. Elkaar een paar dagen niet

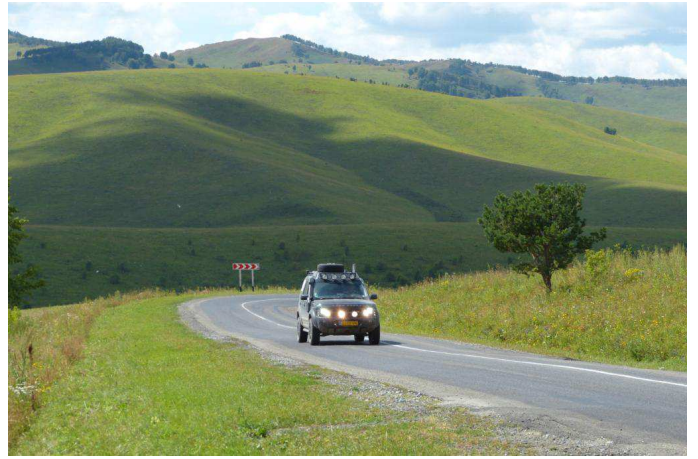
gezien dus even bijkletsen en de belevenissen van de anderen aanhoren.

Vrijdag staan we weer voor zes uur(!) op en rijden we richting de grens met Rusland. Er komt wat meer afwisseling in het landschap, meer bomen, akkers met gerst, zonnebloemen, kleine dorpjes in een heuvelachtige omgeving. De omgeving van Semey, de laatste grote stad voor de grens heeft een twijfelachtige reputatie. Hier namen de Russen meer dan 400 kernproeven die ze beeindigden nadat de Nevada– Semey beweging wereldwijd protest aantekende. Meer dan an-

derhalf miljoen slachtoffers en nog steeds is er een ziekenhuis, gespecialiseerd in alle gevolgen van de straling. Even voorbij de stad overnachten we aan een kleine plas. Joan vangt 's nachts een vleermuis die in zijn auto gekropen was.

De volgende drie dagen zijn prachtig. We rijden door de Altaj, een indrukwekkend berggebied, met grote valleien en diepe canyons, veel wildstromende rivieren. We zien rafters op een van de rivieren. Ook voor de Russen is dit een aantrekkelijk vakantiegebied, getuige de vele kampeers en dagjesmensen die hier vissen en barbecuën. Joost en ik werpen tevergeefs onze hengels uit, maar we hebben toch even leuk gespeeld. We staan beide nachten aan een riviertje met koud helder water; i deal om de kleren en onszelf eens goed te wassen. De nachten zijn koud, maar dat slaapt lekker. Er vliegt een ijsvogeltje langs, staartmezen, gele kwikstaarten, boomklevers en veel roofvogels, op zoek naar grondeekhoorns. Het rijtempo ligt aanzienlijk lager, we maken minder kilometers en hebben zo regelmatig de tijd voor een fotostop bij een pas of een ander mooi uitzicht. De dorpjes zijn arm, op het eerste gezicht pittoresk om door heen te rijden, maar voor de bewoners is het hard werken 's zomers om voorraden aan te leggen voor de lange winter. Er zwalken veel dronken mannen rond. Ze hangen rond winkeltjes waar ze hun wodka en bier kopen. In de winkel staat een biertap. Ze nemen een lege waterfles mee die dan gevuld wordt naast de kassa.

Een dronken opa achter een kinderwagen komt ons geld vragen.

In een van de plaatsjes is een bruiloft. Een prachtige bruid, die het middelpunt is van alle belangstelling. Trotse ouders, mooi opgedirkte zussen, nichtjes, vriendinnen, allemaal op stiletto's. Het is opvallend hoe modieus de jonge vrouwen zijn gekleed in de grotere plaatsjes. Alsof ze op het punt staan om uit te gaan.

Op maandag rijden we tot 50 km voor de grens en slaan we ons bivak op in de heuvels met uitzicht op de bergen. We zitten nu op 2000 m hoogte, de zon zorgt nog voor een aangename temperatuur. Rondom ons horen we bergmarmotten piepen en daarboven loeren de roofvogels op een malse hap.

We hebben ruim 8000 kilometer op de teller, tijd om Mongolië binnen te rijden.

Dinsdag 14 augustus. Via de sms weten we dat Henk en Hetty, Kor en Gretha en Bertus op zijn motor in Ölgii zijn, mét de twee gidsen die ons zullen begeleiden. Bertus is al twee maanden op pad en sluit zich nu aan bij onze groep. Om half negen gaat het eerste kantoortje open voor het eerste papiertje. Vervolgens passeren we post 2, 3 en uiteindelijk 4. Allemaal Russisch. Dat kost ruim drie uur, tijd om te kletsen met een stel jongelui die met kleine auto's de London–Mongolia-rally rijden. De auto's worden verkocht in

Ulanbataar en de opbrengst is voor het goede doel ter plekke. Ze staan zeker een dag aan de grens, want de auto's moeten worden geïmporteerd. Ze komen uit Brazilië, Taiwan, Engeland, Nederland enz.

Bij de Mongoolse douane zijn we ruim een uur kwijt en dan kunnen we ook echt beginnen met onze rondreis in dit bijzondere land.

Na de grens nog even een lunchstop, waar Cees en Cara met de satelliettelefoon contact opnemen met de dierenarts. Lukka, hun hond is al een paar dagen niet in orde. Water met ORS en vloeibaar voedsel is de boodschap, dan afwachten en morgen misschien starten

met antibiotica. Het asfalt stopte precies 1 meter voor het hek tussen Rusland en Mongolië. De hoofdweg naar Ölgii heeft vele bypasses, waarvan we vanwege de conditie van de weg, regelmatig gebruik maken. De eerste ontmoeting met Mongoolse kinderen is iets minder prettig. Ze springen voor de auto de weg op met een lang touw, dreigen met stenen te gooien, wanneer je niet stopt. Wanneer Kaj stopt en boos kijkt met opgeheven vinger, laten ze de stenen vallen.

In het centrum van de stad ontmoeten we de rest van de groep en onze gidsen Eddy en Batuk, twee jonge Mongoolse mannen die ons de komende maand gaan begeleiden. Ze spreken goed Engels, zorgen dat we op de beste plek ons geld wisselen, wijzen waar we boodschappen kunnen doen en brengen ons naar de eerste overnachtingsplek, een paar kilometer buiten de stad. Liefhebbers kunnen ook in een ger slapen en voor het eerst in drie weken kunnen we douchen! Wel even op en neer springen om nat te worden maar het water is warm.

Ölgii is een wat stoffige stad waar bij de vele lage huizen ook een ger staat. Op Google maps is dat mooi te zien. Morgen gaan we nog even naar het centrum om dit verhaal en wat foto's op de site te plaatsen.

Rest nog te vermelden dat alles goed gaat: met ons, met de auto en met de groep. We gaan nu echt avonturieren en zullen waarschijnlijk weinig of geen mogelijkheden hebben e.e.a. door te geven.

Dus voorlopig tot ziens !

Hartelijke groeten,

Maria en Jos